

Az életmentő hazatér

Deák Ferenc

Nem tudom, mindenfelé ráznak a vonatok? Itt nagyon. Tak... taktak... tak... taktak, minden porcikám kattog már. Pedig hát a tehervonatoknak is van rúgója. Most mégis úgy tűnik, hogy sokkalta jobban ráz, mint a vicinális. Valaki rámmondhatná most: te potyautas! De ez nem baj. Én is mondhatom magamnak: potyautas... disznó potyautas... csaló potyautas... tak, taktak... gyilkos potyautas!

Nem kell kétségbeesnem azért. Taktak. Nem én vagyok a hibás, hogy az öreg fűrészkes összedarabolta magát. Hehe, az ő motorja sem különb mint a többié, és az ő halála sem szebb, mint a másoké. S ami engem illet, most helyrehozhatom a hibám. Ha az öreg fűrészkes életét én vettem el, akkor most egy életet mentek meg. Taktaktak... Az enyémet.

Mert az öreg valószínűleg már nem él. Istenem, nem élhet mindenki örökké. Akit lehet, azt megmentjük, akit nem lehet, azt nem mentjük meg. Taktaktak.

A városban van huszonnégy fűrészmotor. Taktak. Na jól van, ha te akarod mesélni, vonat, meséld el.

taktaktaktaktak, zi, zi, zizi.

Ha nem tudod, akkor ne hasogasd a dobhártyámat ezekkel a csúnya hangokkal. A városban, ugye, huszonnégy fűrészmotor van, melyek lefelől szaladgálnak napközben a forgalmas utcákon. A motorokon nagy, csupaolajos ruhájú emberek trónolnak, és igen, hát mindig hengegnek. Nem szeretem, ha valaki hengeg! Egy rendőrt félholtra vertem, egyszer... Vagy talán holtra is... mert hengeg mind. Nem tudom, hogy épp az hengegett-e, de rendőr volt és a külvárosban teljesített szolgálatot.

Az öreg is hengegett. Az öreg, aki nem volt pocakos, hanem vékony, és olyan hangja volt, mint a bagolynak. Huhuhu. Csámcsogó, görbe szája. Mindig arról panaszkodott, hogy ha megint kórházba kell mennie,

nem marad egy vasa sem! És kire hagyja akkor a motort? Hát megmaradt a pénze is, meg a motorja is. Csak ő nem maradt meg. Egy hét alatt a fejem tetejére mászott. Egy hét alatt tönkre tette az idegzetem. Mert mást nem tudott, mint:

– Huhuhu, legény... tudod te, mit jelent ezeknek a gyöngé motorknak az áttét? A vesztüket jelenti, huhuhu. Én az enyémet sohasem fogom áttétre helyezni! Huhu. Inkább tartok mellette egy szamarat is, amelyik elhúzza a tetthelyre. Huhuhu.

Es mindig oly borzasztóan köhögött, hogy az én gyomrom is megmozgatta a hányinger. Aztán tovább huhogta, mint egy sovány, dögledező bagoly:

– De mi lesz, ha megint kórházba kell mennem? Huhuhu. Te legény, olyan nagyon szeretem ezt az öreg motort, hogy senki kezébe nem tudnám adni.

Es mindig az első nap, amikor elkezdtem vele dolgozni, szépen beírta a nevemet a könyvecskéjébe. (De milyen csuda gyorsan megy ez a tehervonat, az agyam majd kirázza!) Akkor az öregnek elmeséltem egy mesét. Mert nem szeretem, ha valaki hengec. Elmeséltem neki azt az esetet, amikor egy gyárban dolgoztam, valami idegen... olyan jobban öltözött idegen sétálgatott bent... Úgy hiszem, megszemjázott, mert rámutatott az egyik falból kiálló csőre és azt kérdezte: „ivóvíz? Mondd, te, süket vagy? – ivóvíz ez?” Én nem voltam süket, ellenben ő egy fölfújt barom volt, és — azt mondtam neki, hogy »igen, az ivóvíz!«

Pedig csak körül kellett volna néznie egy kicsit. Egyetlen nyom sem vezetett a csőhöz. A csőből csörgő folyadék betoncsatornán folyt tovább az emésztőgödörbe.

Az öreg a szívéhez kapott a motor mellett és sajnálkozott az emberen egy pillanatra, de a másik szava az volt, hogy ha netán kórházba kerülne... ez a motor, amelyikre oly nagyon vigyázott... ugyan milyen gondozásban részesül azután. Es mindig kijelentette, hogy versenyezni merne bármelyik motorral, amelyik áttéten szaladgál.

– Hát rajta, mondtam, rajta, úgy sincs semmi munka, vegyen mindenki egy köből fát és próbálják ki! Próbálják ki, melyik döglük be. Melyik áll meg.

Elmentem minden mesterhez külön is. Bújtogattam. Nem sok kellett, hisz mind olyan büszke, mint egy ganésülepi pulyka. És este elmentem előkészíteni az életmentést. Illetve... Csak egy pár csavart kellett megmozdítani, egy kevéskét reszelni... Ma kora hajnalban, amikor még szürkület volt féligmeddig, ma kora hajnalban a teherpályaudvar mellett az egyik fakereskedésnél rendeztük meg a nagy eseményt. Én félrehúzódtam és felügrottam erre a tehervonatra, amelyik oly örülten rohan, hogy alig tudok fogózkodni. És látni véltem az öreg lebukó kopasz fejét. Nem tehetek róla. Elmeséltem pedig egy mesét is neki... Lehet, hogy többet kellett volna... Legalább hármat, hogy eszébe vesse azt a kis figyelemreméltó dolgot: én nem szeretem a hengegő embereket. De azt hiszem, neki mesélhettem volna ezer mesét is, sohase figyelt volna oda. És mindig csak megszokásból kapott volna a szívéhez... Mít tehetek én róla? Ennek meg kellett történnie.

Hah, de gyorsan fut ez a vonat! Már nem is ráz. Nem ráz egyáltalán. Sőt, repül, és zizegnek a kerekek. De ugyan hova is megyek én? Fogal-

mam sincs. Haza! Valószínű haza visz a vonat... Akárhova visz, mindenütt otthon leszek. Nem jól van ez így. Nem jó, ha az embernek sok otthona van, mert akkor egy sincs. Akkor tulajdonképpen egy sincs. Én nem akarok hazamenni. Akárhova megyek, mindenhol lesznek ilyen öreg, kopasz fűrészesek. Olyan jólöltözött szomjas emberek. Mindenfelé vannak hengegő rendőrök. Nem megyek haza...

Ni, már megint folyik az orromból a vér. Megint folyik ez az átkozott vér. De borzasztó gyorsan fut itt a hegyek közt a vonat! Mire való ez a gyorsaság? Istenem, hát az öreg miatt nem kell aggódni. Ha hallgatott volna... Ha nem hengegett volna... Huhu. Hé, ott elől, minek annyira sietni? Minek sietni. Lám, a gyorsaságtól elindult az orromból a vér. Megint megpattant valami ér. De ni, ott lenn, a völgyben, milyen szép virágok nyílnak. Tavasz van. Nini, tavasz van.

– De kérem, én életmentő vagyok!

Tavasz van. Tavasz van, tavasz van, ez az igazi otthon! Kitárni a szerjaim és repülni le... Le, a völgybe. Én, a süket legény, én a fűrészeslegény, én, az életmentő... Le kell most repülni a völgybe... megállapodni már...

– Egy, kettő, három!

Tak, taktak... tak, taktak.

